

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců JUDr. Evy Pechové a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

E. S., nar. X

bytem v ČR X

zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou

sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

**Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

Poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2021, č. j. MV-63143-4/SO-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra - odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 9. 12. 2020, č. j. OAM - 26659-13/DP-2019. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě podle ust. § 44a zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění.
2. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve shrnul předcházející skutkový stav věci a uvedl, že žalobkyně podala dne 21. 8. 2019 u prvostupňového správního orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě, k níž doložila cestovní doklad č. 727736473 s platností do 24. 2. 2024, potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční úřad“) ze dne 7. 8. 2019 o neexistenci daňových nedoplatků společnosti SELECTA REALITY s.r.o. vůči orgánům Finanční správy České republiky, potvrzení finančního úřadu ze dne 1. 8. 2019 o neexistenci daňových nedoplatků účastnice řízení vůči orgánům Finanční správy České republiky, výpis z obchodního rejstříku ze dne 16. 8. 2019, dle kterého je účastnice řízení jednatelkou společnosti SELECTA REALITY s.r.o., dodatek k pracovní smlouvě ze dne 1. 1. 2019, dle kterého se účastníci řízení stanovuje měsíční tarif ve výši 14 000 Kč, výpis z bankovního účtu účastnice řízení od společnosti ČSOB, a.s. za období 1/2018 do 7/2019, doklad o zajištění ubytování ze dne 16. 8. 2019 na dobu bez omezení a průkaz pojištěného od Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen „VZP ČR“) s platností do 31. 5. 2020.
3. Uvedl, že žalobkyně byla dne 12. 9. 2019 vyzvána prvostupňovým správním orgánem k odstranění vad žádosti ve stanovené lhůtě 30 dnů, konkrétně k doložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (tj. smlouva o výkonu funkce jednatele spolu s potvrzením o výši příjmu nebo výplatních pásek za poslední tři měsíce za účelem ověření výše čisté mzdy), dokladu prokazujícího bezdlužnost účastnice řízení, že nemá evidován nedoplatek u orgánů Celní správy České republiky, na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, dokladu prokazujícího bezdlužnost obchodní korporace, že nemá evidován nedoplatek u orgánů Celní správy České republiky, na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. K doložení těchto dokladů prvostupňový správní orgán stanovil lhůtu 30 dnů ode dne doručení předmětné výzvy. Žalobkyně na výzvu soudu doložila prohlášení o měsíčním příjmu a mzdový list za rok 2019. Následně byla vyzvána prvostupňovým správním orgánem dne 8. 7. 2020 k tomu, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřila se k nim a případně navrhla jejich doplnění. Tohoto práva účastnice řízení využila dne 4. 8. 2020, kdy do protokolu č. j. OAM-26659-9/DP-2019 uvedla, že se nechce k podkladům pro vydání

rozhodnutí vyjádřit a dále, že je nechce doplnit či navrhnout jejich doplnění. Následně žalovaná požádala o urychlení řízení.

4. Žalovaný konstatoval, že žalovaná ani po výzvě a v poskytnuté lhůtě neodstranila nedostatky žádosti, neboť nedoložila smlouvu o výkonu funkce jednatele spolu s potvrzením o výši příjmů nebo výplatních pásek, potvrzení pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že účastnice řízení nemá nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, potvrzení celního úřadu o bezdlužnosti účastnice řízení, potvrzení veřejné zdravotní pojišťovny o bezdlužnosti účastnice řízení, potvrzení pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní korporace, jehož je účastnice řízení jednatelkou nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, potvrzení celního úřadu o bezdlužnosti obchodní korporace a dále potvrzení veřejné zdravotní pojišťovny o bezdlužnosti obchodní korporace, naplnila tak důvod pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., a prvostupňový správní orgán proto dne 9. 12. 2020 usnesením č. j. OAM-26659- 13/DP-2019 zastavil řízení o žádosti žalobkyně.
5. Žalobkyně podala proti uvedenému usnesení o zastavení řízení odvolání, kterým se domáhala zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a vrácení věci k novému projednání. Žalobkyně namítala, že jí bylo pracovníci prvostupňového správního orgánu sděleno, že má veškeré dokumenty v pořádku a nic nebrání v rozhodnutí. Žalobkyně odkázala na komentář JUDr. J. Vedrala, PhD. Správní řád, komentář II. vydání, Polygon, Praha 2012, na § 36 odst. 1, § 50 odst. 3, § 52 zákona č. 500/2004 Sb., neboť se domnívala, že řízení provázely neúměrné průtahy a v postupu prvostupňového správního orgánu lze spatřovat nečinnost, jenž má za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí. Podle žalobkyně byl tímto postupem ohrožen účel řízení, kdy doložené doklady pozbyly relevance a prvostupňový správní orgán měl žalobkyni opakovaně vyzývat k doložení aktuálních dokladů, tak aby rozhodování o věci bylo postaveno na aktuálním stavu. Žalobkyně poukázala na hektické období související s celosvětovou pandemií COVID 19 a s tím souvisejícím vyhlášeným nouzovým stavem. Žalobkyně dále uvedla, že rozhodnutí má rozsáhlý dopad do jejího rodinného a soukromého života, čímž byla způsobena závažná újma nejen jí, ale také osobě na ní závislé. S podaným odvoláním žalobkyně doložila potvrzení o nařízené karanténě v Ruské federaci ze dne 2. 2. 2021, fotokopie cestovního dokladu účastnice řízení opatřeného přechodovými razítky, smlouvu o výkonu funkce jednatele ze dne 17. 12. 2019, dodatek č. 1 k této smlouvě ze dne 10. 12. 2020, zápis z jednání valné hromady, mzdový list účastnice řízení za rok 2020, výpočet daně a daňového zvýhodnění u daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2020 ze dne 8. 1. 2021, výpis z bankovního účtu účastnice řízení vedeného u ČSOB, a.s. za období 1/2020 až 12/2020, potvrzení o bezdlužnosti společnosti SELECTA REALITY s.r.o. vůči VZP ČR ze dne 26. 1. 2021, vůči celnímu úřadu ze dne 25. 1. 2021, vůči Pražské správě sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) ze dne 21. 1. 2021, vůči finančnímu úřadu ze dne 20. 1. 2021, potvrzení o bezdlužnosti účastnice řízení vůči finančnímu úřadu ze dne 3. 2. 2021, vůči PSSZ ze dne 20. 1. 2021, vůči celnímu úřadu ze dne 25. 1. 2021, Informace o pojištění – výpis za období 1. 1. 2011 – 25. 1. 2021, průkaz pojištěnce od VZP ČR s platností do 31. 5. 2021 a výpis z katastru nemovitostí ze dne 25. 1. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

6. Žalovaný posoudil formální náležitost odvolání, postupem dle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy a odvolání pro nedůvodnost zamítl. Žalovaný k první námitce žalované uvedl, že není nikterak podloženo, že by žalobkyně byla pracovnící prvostupňového správního orgánu uvedena v omyl, tedy že jsou její dokumenty v pořádku, naopak sama žalobkyně do protokolu o seznámení uvedla, že se nechce vyjádřit ani doplnit podklady pro vydání rozhodnutí. Přitom účelem tohoto úkonu je to, aby se účastník řízení vyjádřil a případně doplnil chybějící podklady.
7. Žalovaný uvedl ke druhé námitce žalobkyně, že neshledal v řízení ani v rozhodnutí nezákonnost, když žalobkyně měla možnost po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí činit návrhy, dále jí bylo umožněno označit důkazy na podporu svých tvrzení. Žalovaný uvedl, že řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu není řízením z moci úřední a neřídí se tedy zásadou vyšetřovací, jedná se o řízení na návrh žadatele a je tedy ovládáno zásadou dispoziční. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60, a uvedl, že žalobkyně měla sama doložit veškeré požadované doklady prokazující splnění zákonných podmínek pro prodloužení požadovaného pobytu.
8. Žalovaný konstatoval, že nemůže přihlédnout k dokladům předloženým žalobkyní v odvolacím řízení kvůli uplatnění koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34.
9. Ke třetí uplatněné námitce žalovaný konstatoval, že při nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí zákon č. 500/2004 Sb. ani zákon č. 326/1999 Sb. nestanoví žádné právní důsledky, a uvedl, že pakliže měla žalobkyně zájem správní řízení urychlit, byla oprávněna podat ve smyslu ustanovení § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu. Jak bylo žalovaným zjištěno, účastnice řízení v průběhu řízení podala celkem 3 žádosti o urychlení řízení, nikoliv však návrh na provedení opatření proti nečinnosti v souvislosti s délkou vedeného řízení. Návrh na opatření proti nečinnosti byl žalobkyní podán pouze v souvislosti s žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, kterému bylo dne 12. 3. 2021 vyhověno. Žalovaný na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 4 As 108/2013-69, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 6 A 171/2002 – 5. Žalovaný uvedl, že další vyzývání žalobkyně k doložení aktuálních dokladů nebylo na místě ani s ohledem na pandemii COVID-19, neboť žalobkyně již řádně vyzvána byla, kromě toho nepovažoval žalovaný pandemii COVID-19 za relevantní důvod k nedoložení požadovaných dokladů, když činnost prvostupňového správního orgánu nebyla nikdy v souvislosti s šířením nákazy koronaviru přerušena.
10. Ke čtvrté uplatněné námitce žalovaný uvedl, že řízení bylo v předmětné věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. zastaveno z důvodu neodstranění vad žádosti, a proto nebyl dán prostor pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, a uvedl, že se tento uplatní v projednávané věci.

11. Závěrem žalovaný konstatoval, že v posuzované věci je předpokládána aktivní účast žadatelky, tedy žalobkyně, jenž si měla obstarat veškeré požadované doklady sama, a že se ztotožňuje s postupem prvostupňového správního orgánu, když řízení zastavil, jelikož nedoložení požadovaných dokladů bylo podstatnou vadou řízení. Napadené prvostupňové usnesení bylo podle žalovaného vydáno v souladu s právními předpisy, a v řízení předcházejícímu vydání rozhodnutí žalovaný neshledal existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného usnesení s právními předpisy. Žalovaný má za to, že prvostupňový správní orgán řádně odůvodnil výrok usnesení a stav věci zjistil v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Byl tak naplněn důvod pro zastavení správního řízení ve věci žádosti účastnice řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, ústní jednání

12. Žalobkyně v žalobě předně stručně shrnula předcházející skutkový stav věci a uvedla, že byla žalobou napadeným rozhodnutím zkrácena na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují její práva nebo povinnosti. Žalobkyně poté v ryze obecné rovině namítala, že napadené rozhodnutí není v souladu se zákony ČR a byla jím porušena ustanovení § 71 odst. 1 písm. d), § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb.
13. Následně žalobkyně popsala svou životní situaci tak, že je příslušnicí Ruské federace, kdy na území České republiky pobývá spolu se svou matkou V. S. nar. X. Potvrdila, že část dokladů požadovaných prvostupňovým, správním orgánem týkajících se prokázání bezdlužnosti společnosti SELECTA REALITY s. r. o. (jíž je jednatelkou) a jí osobně, a taktéž doklad osvědčující její úhrnný měsíční příjem cizince, doložila až v rámci odvolacího řízení.
14. Žalobkyně za zásadní procesní vadu řízení označila postup žalovaného dle § 36 odst. 3 správního řádu, jímž jí umožnil seznámit se se spisovým materiálem, a přesto ve věci nevydal meritorní rozhodnutí. Žalobkyně totiž dovodila, že tím, že ji vyzval k seznámení se se spisovým materiálem, žalovaný prolomil zásadu koncentrace řízení a učinil úkon navíc ve prospěch žalobkyně, čímž jí dal možnost zvrátit postup správního řízení vedoucího k meritornímu rozhodnutí věci. Tvrdila, že v rámci seznamování se se spisem požádala pracovníci úřadu o součinnost, jelikož po ní požadovala sdělení důvodu, pro který byla k „*možnosti využití tohoto úkonu vyzvána*“. Zároveň žalobkyně konstatovala, že není schopna unést důkazní břemeno v otázce informací podaných pracovníci prvostupňového správního orgánu.
15. Žalobkyně výslovně jako námitku uplatnila argumentaci, že „*se lze jen těžko domnívat, že pokud by nebyla vedena namítanou dobrou vírou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, nedomáhala by se 3x podávanou žádostí o urychlení řízení*“ a následně citovala ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu vyjadřující zásadu dobré správy.
16. Taktéž žalobkyně v žalobě namítala, že návrhem na odstranění nečinnosti ve správním řízení „*... sledovala v první řadě snahu o prominutí skutečnosti, že jí rozhodnutí bylo doručeno až poté, co se vrátila z Ruské federace, kdy překážka na její vůli nezávislá, jí znemožnila se ve lhůtě 15 dnů odvolat. Prvostupňový správní orgán postoupil odvolání žalované, která teprve*

dne 12. 3. 2021 rozhodla Opatřením proti nečinnosti, aby bylo ve věci prominutí zmeškání lhůty podle ust. § 41 odst. 6 zákona správní řád, rozhodnuto prvostupňovým správním orgánem, který toto řízení v době podání opožděného odvolání, vedl. Dne 1. 4. 2021 byly důvody pozdního podání uznány a lhůta byla prominuta“.

17. Žalobkyně poté prvostupňovému správnímu orgánu znovu vytkla, že měl postupovat v duchu prolomení zásady koncentrace řízení a žalobkyní doložené doklady meritorně posoudit a nikoli správní řízení zastavit. A nesouhlasila ani s postupem žalovaného v odvolacím řízení, neboť neposoudil dostatečně skutečnost, že prvostupňový správní orgán postupoval nesprávně, když místo meritorního rozhodnutí vydal rozhodnutí o zastavení řízení.
18. Žalobkyně na svou obranu uvedla, že po ní nelze spravedlivě požadovat, aby její právní vědomí bylo na takové úrovni, aby byla schopna vůbec rozlišit konkrétní postup žalované ve způsobu vedení správního řízení.
19. Žalobkyně namítala, že žalobou napadené rozhodnutí dopadá na její soukromý a rodinný život, avšak správní orgány se takovými možnými dopady v rozporu se zákonem nezabývaly.
20. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadená rozhodnutí a věc vrátil k novému rozhodnutí.
21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 8. 2021 uvedl, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá v žalobě uvedené námitky jako nedůvodné.
22. K námitce žalobkyně, že rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb. žalovaný uvedl, že neshledává porušení výše uvedených zákonných ustanovení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015 – 35.
23. K námitce ohledně sdělení informací od pracovnice prvostupňového správního orgánu týkající se toho, zda v žádosti žalobkyně chybí nějaké doklady a z jakého důvodu byla k možnosti využití tohoto úkonu vyzvána, kdy žalobkyně není v tomto schopna unést důkazní břemeno, žalovaný odkázal str. 5 odst. 7 svého žalobou napadené rozhodnutí a uvedl, že v případě žalobkyně nebylo na místě vydat meritorní rozhodnutí, jak namítá žalobkyně, neboť tato na výzvu nedoložila doklady. Žalovaný shrnul, že výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byla ze strany prvostupňového správního orgánu učiněna jako úkon navíc, neboť v případě žalobkyně se jedná o procesní a nikoliv o meritorní rozhodnutí. Žalobkyni tak byla dána „další možnost“ k doplnění spisového materiálu a k odstranění chybějících vad. Žalovaný uvedl, že úkon seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je pouze právem, nikoli povinností účastníka řízení a jeho smyslem není povinnost prvostupňového správního orgánu účastníka řízení „upozorňovat“ či „poučovat“, který konkrétní doklad doložen nebyl, neboť smyslem tohoto úkonu je, aby si účastník řízení sám „povšimnul“ jaké doklady chybí a na základě takového zjištění, případně doklady doplnil. Ostatně žalobkyně této možnosti využila, nicméně do protokolu o seznámení uvedla, že se k podkladům rozhodnutí nechce vyjádřit, doplnit je, či navrhnout jejich doplnění.
24. Žalovaný poukázal na to, že neměl zákonnou povinnost vyrozumívat žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť tento pojednává o vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

před vydáním rozhodnutí ve věci, tj. před vydáním meritorního rozhodnutí, a řízení o žádosti žalobkyně ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání bylo správním orgánem zastaveno, v daném případě tedy bylo rozhodováno procesně, nikoliv ve věci samé.

25. Žalovaný uvedl, že usnesením o prominutí opožděného odvolání nebyla prolomena koncentrace řízení ve smyslu uznání doložených dokladů v rámci odvolacího řízení, neboť žalobkyně k tomu byla povinna s ohledem na zásadu dispoziční již v řízení před prvostupňovým správním orgánem. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34.
26. Žalovaný uzavřel, že prvostupňový správní orgán postupoval správně a navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

27. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
28. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
29. Žaloba není důvodná.
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
31. Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění: *„[ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.“*
32. Podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. g) téhož zákona: *„[k] žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.“*
33. Podle ustanovení § 35 odst. 3 téhož zákona: *„[d]obu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
34. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona: *„[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

35. Soud úvodem konstatuje, že v nyní posuzované věci neshledal důvodné žalobní námitky týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro rozpor s ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“). Soud zdůrazňuje, že tyto námitky byly formulovány ryze obecně, a to pouze strohými odkazy na zákonná ustanovení, jež měla být správními orgány porušena, aniž by však žalobkyně konkrétně uvedla, jakým způsobem tak mělo být správními orgány učiněno. Přičemž řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to právě žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
36. Soud opakuje, že žalobkyně v žalobě nikterak blíže nespecifikovala námitky týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro rozpor s ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 a § 52 správního řádu, když z nich nevyplývá, jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud předesílá, že v případech, kdy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady pouze v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je dostatečné, když se k takto obecným námitkám vyjádří soud rovněž jen v obecné rovině. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS: *„[s]myslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat... míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
37. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci postup správních orgánů odpovídá příslušným zákonným ustanovením, tudíž je souladný s § 2 správního řádu a soud považuje skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu. Současně soud dodává, že správní orgány svým postupem neporušily § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož nebyly v daném řízení povinny za žalobkyni obstarávat listiny a zjišťovat jiné skutečnosti.
38. Dále se soud zabýval argumentací žalobkyně v žalobě, že v rámci seznamování se se spisem požádala pracovníci úřadu o součinnost, jelikož po ní požadovala sdělení, jaké dokumenty má doložit a důvodu, pro který byla k *„možnosti využití tohoto úkonu vyzvána“*. Zároveň žalobkyně konstatovala, že není schopna unést důkazní břemeno v otázce informací podaných pracovníci prvostupňového správního orgánu. Soud předně konstatuje, že daná námitka se pohybuje na samé hranici přezkoumatelnosti. Nicméně soud upozorňuje, že obdobnou ale lépe vyjádřenou odvolací námitkou se žalovaný zcela dostatečným způsobem zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde žalobkyni vysvětlil, že ze správního spisu

nevyplývá, že by byla informacemi získanými od příslušné pracovnice uvedena v omyl, tudíž její námitku posoudil jako nedůvodnou. Soud se s tímto vypořádáním námitky žalobkyně ztotožňuje a zdůrazňuje, že žalobkyně sama potvrdila, že žádné důkazy k prokázání svého tvrzení nedisponuje.

39. Zásadní pochybení správních orgánů žalobkyně v dané věci spatřovala v jejich procesní vadě. Konkrétně v postupu prvostupňového správního orgánu dle § 36 odst. 3 správního řádu, jímž jí umožnil seznámit se se spisovým materiálem, a přesto ve věci nevydal meritorní rozhodnutí, čímž podle žalobkyně prolomil zásadu koncentrace řízení. Stěžejním pro posouzení dané věci je tedy zodpovězení otázky, zda výše uvedeným jednáním mohla být prolomena koncentrace řízení, případně kdy tato koncentrace nastala.
40. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí nedoložila smlouvu o výkonu funkce jednatele spolu s potvrzením o výši příjmů nebo výplatních pásek, potvrzení pražské správy sociálního zabezpečení, celního úřadu a veřejné zdravotní pojišťovny o bezdlužnosti žalobkyně, dále potvrzení pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní korporace, jehož je žalobkyně jednatelkou nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále a potvrzení celního úřadu a veřejné zdravotní pojišťovny o bezdlužnosti obchodní korporace, a to přesto, že na nedoložení těchto dokumentů byla správním orgánem prvního stupně upozorněna a byla poučena o důsledcích jeho případného nedoplnění dne 12. 9. 2019 výzvou č. j. OAM-26659-6/DP-2019. Za této situace správní orgán prvního stupně podle přesvědčení soudu nepochybil, pokud řízení o podané žádosti z důvodu neodstranění vad žádosti bránících jejímu projednání, spočívajících v nepředložení předmětného podkladu, v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil.
41. Žalobkyně v podané žalobě nespornuje, že shora uvedené doklady v řízení o žádosti před vydáním prvostupňového rozhodnutí nepředložila. Žalobkyně však nesouhlasí s procesním postupem prvostupňového správního orgánu, kterým byla vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně totiž v daném postupu spatřuje prolomení zásady koncentrace řízení a učinění úkonu navíc v její prospěch, neboť dovodila, že jí tak byla dána možnost zvrátit postup správního řízení vedoucího k meritornímu rozhodnutí věci, a proto měl prvostupňový správní orgán postupovat v duchu prolomení zásady koncentrace řízení a meritorně posoudit doklady doložené žalobkyní při odvolání.
42. Soud má i tuto námitku žalobkyně za nedůvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela správně vycházel z toho, že shora citovaná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. vymezují podstatné náležitosti žádosti, ty však nebyly řádně žalobkyní předloženy ani při podání žádosti, ani později po řádné výzvě správního orgánu k odstranění vad v rámci stanovené lhůty, byť byla žalobkyně poučena o důsledcích neodstranění vad. Přičemž § 36 odst. 3 věta první správního řádu zavazuje správní orgány před vydáním rozhodnutí ve věci umožnit účastníkům seznámit se s podklady pro rozhodnutí, což se netýká jen toho účastníka, který se dotčeného práva vzdal. Z jazykového znění daného zákonného ustanovení rozhodně nevyplývá, že by správní orgány měly vyzývat k seznamování se s podklady jen a pouze v řízeních, v nichž hodlají vydávat meritorní rozhodnutí a v ostatních případech na daný postup rezignovat. Naopak smyslem daného zákonného ustanovení je umožnit (všem) účastníkům řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

mohli řádně uplatnit svá procesní práva a vyjádřit se k podkladům řízení, případně tyto doplnit, zpochybnit atp.

43. Soud je tedy přesvědčen, že výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byla v posuzovaném případě zcela na místě a v souladu se zákonem, když žalobkyně nebyla schopna požadované doklady dodat na výzvu správního orgánu. Soud má za zcela souladný se zákonem i správním orgánem zvolený postup spočívající v tom, že o žádosti nebylo meritorně rozhodováno a řízení o ní bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Nepředložení ve výzvě požadovaných podkladů prokazujících výkon funkce jednatele spolu s potvrzením o výši příjmů nebo výplatních pásek, dále potvrzení pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že účastnice řízení nemá nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, potvrzení celního úřadu o bezdlužnosti účastnice řízení, potvrzení veřejné zdravotní pojišťovny o bezdlužnosti účastnice řízení, potvrzení pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní korporace, jehož je účastnice řízení jednatelkou nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, potvrzení celního úřadu o bezdlužnosti obchodní korporace a dále potvrzení veřejné zdravotní pojišťovny o bezdlužnosti obchodní korporace, bránilo meritornímu posouzení žádosti. V tomto rozsahu tedy podle stanoviska soudu podmínky k vydání procesního rozhodnutí formou usnesení o zastavení řízení byly splněny. A jak již vysvětleno výše co se týče domněnky žalobkyně, že v okamžiku, kdy jí bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, měl správní orgán povinnost ve věci meritorně rozhodnout, jedná se jen a pouze o její nikterak nepodložený názor, který nemá oporu v zákoně.
44. K námitkám žalobkyně rozporujícím závěr o její nečinnosti, resp. procesní pasivitě v řízení o žádosti pak soud poukazuje na to, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015 - 36, ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016 - 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, čj. 8 Azs 111/2017 - 36). Následkem nedoložení zákonem požadovaných náležitostí žádosti je dle judikatury Nejvyššího správního soudu zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. rozsudek ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 - 24).
45. Lze tedy shrnout, že postup správního orgánu prvního stupně, který usnesením řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, byl zcela v souladu s aplikovanou právní úpravou a bohatou a ustálenou judikaturou správních soudů, neboť předmětnou žádost nebylo možné vzhledem k nepředložení zákonem požadovaných dokladů věcně projednat.
46. Nejvyšší správní soud se uplatněním zásady koncentrace řízení v pobytových věcech cizinců opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016 - 48, uvedl, že „stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. 2 As 17/2009-60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc. NSS se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohla doklady předložit již v řízení I. stupně. (...) Aplikace zásady koncentrace řízení v takovém případě není zbytečným formalismem. S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že žalovaná byla oprávněna aplikovat zásadu koncentrace řízení a krajský soud tuto námitku posoudil zcela správně“.

47. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že v pobytových věcech cizinců se plně uplatní koncentrační zásada, a že odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení. Námitky navazující na prolomení koncentrace řízení vznesené žalobkyní tak nemohly být shledány důvodnými.
48. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009 č. j. 2 As 17/2009-60, dle něhož „smyslem tohoto ustanovení (§ 82 odst. 4 správního řádu, pozn. soudu) je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně“.
49. Žalobkyně dále namítala, že v žalobou napadeném rozhodnutí absentují úvahy správních orgánů o posuzování dopadu rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života.
50. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince zkoumat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života, resp. zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“. Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že „[n]elze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“ V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí *„[t]ypicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně příkazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).*“

51. Soud tak považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za řádné a v souladu se správním řádem, přičemž za zcela dostatečné soud považuje i posouzení věci a vypořádání odvolacích námitek žalovanou. Taktéž skutkový stav, jak uvedeno výše, byl v dané věci řádně zjištěn. Soud shrnuje, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud řízení o žádosti žalobkyně podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavily, neboť žalobkyně neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Soud je přesvědčen, že ochrana subjektivních práv vyžaduje i určitou bdělost a aktivitu žalobkyně. Soud má proto za to, že ani v těchto specifických podmínkách nedošlo k žádné nepřiměřené procesní tvrdosti vůči žalobkyni.
52. Soud konstatuje, že správní orgány nebyly povinny posuzovat přiměřenost dopadů ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o zastavení řízení, stejně jako potvrzující rozhodnutí odvolacího orgánu, je rozhodnutím procesním. Přiměřenost dopadu do rodinných a soukromých poměrů se tu proto neposuzuje, neboť tímto rozhodnutím je ukončeno řízení dříve, než bylo možno přistoupit k vlastnímu posouzení situace žalobkyně, a to z důvodu její pasivity, když ani na výzvu neodstranila vady žádosti. Uvedený právní závěr koresponduje i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která dlouhodobě zastává názor, že v případě zastavení řízení o žádosti z procesních důvodů není dána povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, nebo ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24). Žalobkyně podle přesvědčení soudu ani v žalobě neuvedla dostatečně konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozuje nepřiměřenost rozhodnutí, jelikož z pouhého strohého poukazu žalobkyně na to, že v České republice žije i matka žalobkyně nelze bez dalšího dovodit ničeho o dopadech žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého či osobního života žalobkyně.
53. Soud závěrem dodává, že byť žalobkyně výslovně jako námitku v žalobě uplatnila argumentaci, že *„se lze jen těžko domnívat, že pokud by nebyla vedena namítanou dobrou vírou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, nedomáhala by se 3x podávanou žádostí o urychlení řízení“* a následně citovala ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu (viz bod 15 rozsudku), soud uvedené tvrzení žalobkyně z obsahového hlediska neposoudil jako námitku. Žalobkyně zde toliko vysvětlovala, že se snažila urychlit správní řízení, protože očekávala rozhodnutí ve věci. Taktéž tvrzení žalobkyně (viz bod 16 rozsudku), jimiž popisuje podání návrhu na odstranění nečinnosti ve správním řízení a co jím skutečně chtěla docílit, soud neposoudil jako žalobní námitku, neboť v nich není nic konkrétního správním orgánům vytýkáno. Soud se proto uvedenými tvrzeními žalobkyně v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval a nepřistoupil k jejich vypořádání. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS: *„[č]ím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není*

naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ Tedy po soudu nelze spravedlivě požadovat, aby si za žalobkyni domýšlel, co pravděpodobně měla v úmyslu namítat, když v žalobě uplatnila jen ryze obecné tvrzení bez vypovídací hodnoty.

54. A pokud žalobkyně v žalobě upozorňovala na skutečnost, že nemá právnické vzdělání, což vnímala ve správním řízení jako svou nevýhodu, soud konstatuje, že žalobkyně si zajisté mohla sama zvolit zástupce z řad advokátů, který by jí ve správním řízení zastupoval, případně mohla požádat správní orgán, aby jí byl takový zástupce přidělen. Pokud tak žalobkyně neučinila a nevyužila svého práva na právní zastoupení nelze pak následně absenci svého právního zastoupení klást k tíži správnímu orgánu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.